

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 226/2020
23.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Оленик адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације и Републички хидрометеоролошки завод, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7429/19 од 10.10.2019. године, у седници већа одржаној 23.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7429/19 од 10.10.2019. године

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7429/19 од 10.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4897/18 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 2.234.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.03.2018. године па до исплате, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 164.194,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 7429/19 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП, благовремено, преко пуномоћника, изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење прав (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о одговорности тужене за материјалну штету на засадима воћа тужиоца, проузроковане елементарном непогодом (градом) која није спречена дејством противградне заштите, и њеној обавези да насталу штету надокнади.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоје законски разлози за одлучивање о посебној ревизији тужене. О одговорности тужене одлучено је на основу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима у вези са одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09 ... 93/12) којима је прописана дужност тужене да обезбеди изградњу јединственог система заштите и спасавања, односно члана 11. Закона о министарствима („Службени гласник Републике Србије“, број 44/14) по којем Министарство унутрашњих послова обавља послове државне управе који се односи на противградну заштиту.

Из наведених разлога, ни пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3666/17 од 27.07.2017. године на коју се тужена позива у ревизији, не оправдава одлучивање о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Наиме, и у случају да је јединица локалне самоуправе дужна да поступа у складу са чланом 20. тачка 8. Закона о локалној самоуправи, то не би искључило одговорност и обавезу тужене као солидарног дужника, у смислу члана 206. Закона о облигационим односима.

Ревизија предвиђена чланом 404. ЗПП може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Зато се Врховни касациони суд, ценећи дозвољеност посебне ревизије тужене, није упуштао у разматрање навода ревидента о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

Сходно изложеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни по члану 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. став 1. ЗПП), очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за оцену дозвољености ревизије.

С`тога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, олучено као у другом ставу изреке.

Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка. Због тога је такав захтев тужене одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић